

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף עט

רבא מבאר שהם נחלקו האם כותבים שובר: כלומר במקרה שהמלוה טוען שנאבד לו השטר, האם הלווה חייב לפרוע את חובו והמלוה יתן לו שובר על הפירעון, או שהלווה יכול לומר שאינו רוצה לקבל שובר שיהיה צריך לשמור עליו במשך כל חייו שלא יאבד. לדעת תנא קמא כותבים שובר, ומשום כך המלווה לא צריך את השטר לאחר שנפרע ולכן פטור על הוצאתו. ולדעת רבי יהודה אין כותבים שובר, והמלווה צריך את השטר כדי להחזירו ללווה לאחר שיפרע אותו, ולכן חייב על הוצאתו.

רב אשי מבאר את מחלוקתם: מדובר שהלווה כבר פרע את השטר, ולדעת תנא קמא הלווה פטור על הוצאתו משום שכבר לא צריך את השטר. ולדעת רבי יהודה הלווה חייב על הוצאתו, משום שהוא רוצה להראותו לאדם אחר שהוא רוצה ללוות ממנו, ולומר לו ראה שאני אדם נאמן שפורע את חובותי.

למדנו במשנה לעיל שהמוציא עור שיעורו כדי לעשות קמיע: רב נחמן מבאר ששיעור זה הוא אף לעור שעומד לעבדו אבל עדיין לא עיבדו. ומביא ראייה לדבריו מכך שהמלבן והמנפץ והצובע והטווה שיעורם להתחייב הוא כמלא רוחב הסיט כפול (= 'רוחב סיט' הוא הרוחב שיש בין האצבע לאמה כשמרחיבן, וכפול הוא פי שניים מזה), וכן האורג שני חוטים שיעורו במלא רוחב הסיט כפול, ומכך שצמר העומד לטווה שיעורו כצמר טווי מוכח שצמר העומד לטווה דינו כצמר טווי, וא"כ גם עור העומד לעיבוד שיעורו לעניין הוצאה כעור מעובד.

רב נחמן מוסיף ואומר שגם עור שאינו עומד לעיבוד שיעורו כדי לעשות קמיע. הגמרא מקשה על דבריו.

שלשה עורת הן: לעניין הוצאת שבת. מצה - עור שלא נעשה בו שום תיקון, ושיעורו כדי לכסות בו משקולת קטנה (= הסוחרים היו מחפים את המשקולות שלא יפחתו ע"י

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

השימוש בהם). **חיפה** - עור שנמלח אבל לא שרו אותו בקמח ומים ולא השרו אותו במי עפצים, ושיעורו כדי לעשות קמיע. **דיפתרא** - עור שנמלח ונשרה בקמח ומים אבל לא במי עפצים, ושיעורו כדי לכתוב עליו את הגט, וזהו השיעור הקטן מכולם.

בישולא: עור לח מיד לאחר שהופשט מהבהמה ועדיין אינו ראוי לעיבוד, ולכן שיעורו כדי לצור משקולת קטנה, אבל עור יבש הראוי לעיבוד דינו כעור מעובד, ושיעורו כדי לעשות קמיע.

קורטבלא: עור מבושל ברותחים והוא מתקשה ומיועד לשייבה עליו, והוא מיועד רק לשימוש זה, ולכן שיעורו לעניין הוצאה הוא כשיש בו ה' על ה' טפחים (שאם יש בו פחות מכך אין הוא ראוי לשייבה), אבל סתם עור הראוי לעיבוד דינו כעור מעובד ושיעורו כדי לעשות קמיע.

קלף: החלק החיצוני של עור הבהמה. **דוכסוסטוס**: החלק הפנימי של עור הבהמה. לאחר שמפשיטים את העור מהבהמה מעבדים אותו, ולאחר העיבוד מחלקים אותו בעוביו לשנים: החלק שכלפי שיער הבהמה קרוי קלף, והחלק שכלפי בשר הבהמה קרוי דוכסוסטוס.

מזוזה שבתפילין: פרשה אחת מארבע פרשיות שבתפילין, והכוונה לפרשה הקטנה שבתפילין דהיינו פרשת 'שמע'.

קציצה: הבית של התפילין שהפרשיות בתוכו.

גויל: עור מעובד בעפצים.

